

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/5235 / 27.10.2013

G U V E R N U L R O M Â N I E I
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

București, Piața Victoriei nr.1, Telefon: 021 316 36 77, Fax: 021 316 36 52

București, 04.10.2013
Nr. 8683 / DRP

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă înaintăm, alăturat, în original, **punctul de vedere al Guvernului** referitor la *proiectul de lege intitulat „Legea privind holdingurile”,* provenit dintr-o *propunere legislativă, inițiată de domnul senator Dan Mircea Geoană și domnul deputat Constantin Niță – PSD (Plx. 305/2010) și la propunerea legislativă intitulată „Legea holdingului”,* inițiată de 6 parlamentari – PSD (Plx. 271/2010).

Cu stimă,

MINISTRU DELEGAT PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

MIHAI ALEXANDRU VOICU

DOMNULUI CRISTIAN - ADRIAN PANCIU,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1759 / 2709
2709 2013

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la:

- proiectul de lege intitulat „*Legea privind holdingurile*”, provenit dintr-o propunere legislativă, inițiată de domnul senator Dan Mircea Geoană și domnul deputat Constantin Niță – PSD (Plx. 305/2010) și la
- propunerea legislativă intitulată „*Legea holdingului*”, inițiată de 6 parlamentari – PSD (Plx. 271/2010).

I. Principalele reglementări

Proiectul de lege intitulat „*Legea privind holdingurile*” (Plx. 305/2010) are ca obiect de reglementare stabilirea regimului juridic și fiscal al grupului de societăți și al holdingului, precum și cadrul general al relațiilor economice, financiare și juridice dintre holding, filiale și grupul societar.

Astfel, sunt reglementate, în principal, următoarele:

- constituirea și sfera de activitate a holdingului;
- relațiile dintre societățile membre ale unui grup societar, respectiv acordul de control, dispoziții speciale cu privire la relocarea activelor în cadrul grupului societar, dispoziții fiscale cu privire la grupul de societăți;
- dispoziții cu privire la raporturile de muncă în cadrul holdingului.

Propunerea legislativă intitulată „*Legea holdingului*” (Plx. 271/2010) are ca obiect de reglementare stabilirea regimului juridic și fiscal al

holdingului și al filialelor, precum și cadrul general al relațiilor economice, financiare și juridice dintre holding și filiale, respectiv între filiale.

Astfel, sunt reglementate, în principal, următoarele:

- constituirea și sfera de activitate a holdingului;
- relațiile dintre societățile membre ale unui grup societar, respectiv acordul de control, dispoziții speciale cu privire la relocarea activelor în cadrul grupului societar, dispoziții cu privire la conturile consolidate și situațiile financiare consolidate, raportul de gestiune consolidat;
- dispoziții cu privire la raporturile de muncă în cadrul holdingului.

II. Propuneri și observații

A. Proiectul de lege intitulat „Legea privind holdingurile” (Plx. 305/2010)

1. În dreptul comparat, societatea holding este entitatea din cadrul unui grup de societăți care deține participații în celelalte societăți ale grupului, participații ce îi conferă controlul asupra acestora.

Instituția holdingului și, implicit, cea a grupului de societăți pot prezenta o serie de avantaje pentru operatorii economici, în primul rând fiscale, dar și de optimizare operațională (reducerea costurilor legate de managementul grupului, facilitarea accesului la piețe externe).

Din perspectivă contabilă, în cadrul grupurilor de societăți informația specifică este diferit concepută în raport cu societățile comerciale distincte, bazându-se pe o raportare contabilă consolidată.

Această modalitate de raportare a fost consacrată la nivel comunitar prin *Directiva nr. 83/349/CEE*, transpusă inițial în legislația românească prin *Ordinul ministrului finanțelor nr. 1752/2005*, abrogat și înlocuit de *Reglementările contabile conforme cu directivele europene*, aprobate prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3055/2009*.

Potrivit normei comunitare, are obligația de a întocmi conturi consolidate societatea-mamă, și anume entitatea care întrunește următoarele condiții:

- deține majoritatea drepturilor de vot ale acționarilor sau asociaților la o altă întreprindere (filială);
- are dreptul de a numi sau revoca majoritatea membrilor organelor administrative, de conducere sau de supraveghere ale unei alte întreprinderi (filială) și este simultan acționar sau asociat la întreprinderea în cauză;
- are dreptul de a exercita o influență dominantă asupra unei întreprinderi (filială) al cărei acționar sau asociat este, în temeiul unui

contract încheiat cu întreprinderea în cauză sau al unei clauze din actul constitutiv sau statutul întreprinderii în cauză, dacă legislația sub incidența căreia intră filiala permite ca ea să fie supusă unor astfel de contracte sau clauze.

Dezvoltarea, în plan european, a grupurilor de societăți a avut o influență determinantă asupra evoluției principiilor impozitului pe profit, un număr mare de state modificând legislația în materie, în sensul instituirii unei relaxări fiscale (reducerea cotei de impozitare a dividendelor distribuite societății-mamă de către filiale, în scopul atenuării consecințelor dublei impuneri).

Această direcție a fost urmată și de legiuitorul comunitar, *Directiva 90/935/CEE* impunând instituirea, în sistemele de drept naționale, a unui regim special de impozitare pentru dividendele primite de către societatea-mamă de la filiala înmatriculată într-un alt stat membru (scutire de impozit în statul membru în care își are sediul societatea-mamă).

România a transpus actul normativ comunitar prin *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*.

Dreptul comunitar a dezvoltat și conceptul de „*holding*”, dar în contextul limitat al societății europene. Astfel, potrivit art. 32 din *Regulamentul (CE) nr. 2157/2001*, societatea europeană se poate crea și sub forma unui holding, cu întrunirea următoarelor condiții: cel puțin două societăți participante au sediul în state membre diferite, iar nivelul participăției SE-holding la fiecare dintre societăți să fie de minim 50%.

2. Legislația românească a consacrat existența holdingului în materia societăților de asigurare, a instituțiilor de credit și a societăților listate.

Astfel, potrivit art. 2 pct. 34 din *Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare*, „*holdingul de asigurare reprezintă o societate-mamă a cărei activitate principală constă în achiziționarea și deținerea de participații în filiale, atunci când aceste filiale sunt exclusiv sau în principal societăți de asigurare, societăți de reasigurare ori societăți de asigurare din state terțe, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o societate de asigurare*”.

Similar, societatea financiară holding este definită, la art. 7 pct. 21 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*, ca „*instituție financiară ale cărei filiale sunt fie exclusiv, fie în principal, instituții de credit ori instituții financiare, iar cel puțin una dintre filiale este instituție de credit (...)*”.

Legislația în domeniul societăților listate nu folosește instituția „holdingului”, dar definește termenul „societate-mamă”, respectiv „persoana juridică, acționar sau asociat al unei societăți comerciale care se află în una din următoarele situații:

a) deține direct sau indirect majoritatea drepturilor de vot la aceasta;
b) poate să numească sau să revoce majoritatea membrilor organelor de administrare sau de control ori alte persoane cu putere de decizie în societatea respectivă;

c) poate exercita o influență semnificativă asupra entității la care este acționar sau asociat, în virtutea unor clauze cuprinse în contracte încheiate cu entitatea respectivă sau a unor prevederi cuprinse în actul constitutiv al acestei entități;

d) este acționar sau asociat al unei entități și:

1. a numit singur, ca rezultat al exercitării drepturilor sale de vot, majoritatea membrilor organelor de administrare sau de control ori majoritatea conducătorilor filialei în ultimele două exerciții financiare, sau

2. controlează singur, în baza unui acord încheiat cu ceilalți acționari sau asociați, majoritatea drepturilor de vot”.

Potrivit art. 2 pct. 9 din *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare*, grupul de societăți reprezintă un ansamblu de societăți comerciale compus dintr-o societate-mamă, filialele sale și entități în care societatea-mamă sau filialele sale dețin o participare, precum și societățile comerciale legate una de alta printr-o relație care face necesară consolidarea conturilor și consolidarea raportului anual. În sensul aceleiași norme, participare „înseamnă deținerea în mod direct sau indirect a 20% sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul social al unei societăți comerciale”.

3. Sub aspect conceptual, semnalăm că noțiunea de „holding” (**art. 2 lit. c**) din proiect), se raportează la conceptul de „control”, termen care este însă limitat la deținerea unei participații ce permite adoptarea hotărârilor în adunarea generală a acționarilor. Recomandăm extinderea sferei noțiunii de „control” și, pe cale de consecință, a celei de „holding”, prin luarea în considerare și a altor modalități de manifestare a controlului, consacrate deja în dreptul românesc și cel comunitar:

- deținerea dreptului de a numi sau revoca majoritatea membrilor organelor de administrare/conducere ale unei alte societăți;

- exercitarea unei influențe dominante asupra unei societăți al cărei acționar sau asociat este, în temeiul unui contract încheiat cu societatea în cauză sau al unei clauze din actul constitutiv sau statutul acesteia.

Totodată, apreciem necesar a se preciza nu numai forma juridică a societății-holding, dar și a societăților incluse în grupul societar.

În ceea ce privește componența *grupului fiscal*, considerăm că nu pot fi incluse în acest ansamblu decât societăți comerciale – persoane juridice distincte. În acest sens, sucursalele unor societăți cu sediul social în străinătate, structuri fără personalitate juridică, fără o strategie comercială și organe de administrare/conducere proprii, nu pot fi parte componentă a grupului fiscal.

4. În privința *modului de constituire a holdingului și a grupului societar*, constatăm că proiectul de lege concepe influența holdingului ca element de fapt, generat de dobândirea unei anumite participații la capitalul social al unor societăți comerciale (devenite filiale), iar grupul societar ca ansamblu creat pe baze contractuale (carta grupului de societăți).

Pentru simplificarea procedurii de înregistrare în Registrul comerțului a cartei grupului, propunem ca aceasta să fie depusă la Registrul comerțului în care este înregistrată societatea-holding, urmând ca filialele să solicite doar înscrierea unei mențiuni privind aderarea la grup, cu precizarea oficiului Registrului comerțului unde poate fi consultată cartă, în integralitatea sa.

Întrucât holdingul este o societate pe acțiuni distinctă, constituită și funcționând potrivit legislației generale a societăților comerciale, nu se poate prevala de statutul de holding pentru a deroga de la obligațiile specifice unei societăți pe acțiuni, mai ales de la cele consacrate la nivel comunitar. În acest sens, notăm că holdingul nu poate fi asociat unic în mai multe societăți cu răspundere limitată, deoarece prin aceasta ar fi încălcate prevederile art. 14 din *Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, text legal ce transpune *Directiva 2009/102/UE privind societățile cu răspundere limitată cu asociat unic*. De asemenea, holdingul nu poate fi acționar unic al unei societăți pe acțiuni, întrucât s-ar contraveni astfel art. 10 alin. (3) din *Legea nr. 31/1990*, text ce transpune *Directiva 2012/30/UE privind societățile pe acțiuni*.

5. Inițiativa legislativă propune reglementarea relațiilor intra-grup, concepute ca raporturi de administrare comună, dacă există un acord de control, sau de co-participarea la luarea deciziei în filiale, în cazul în care nu a fost încheiat un acord de control.

Analizând textele propuse, apreciem că este necesar a fi acordate garanții suplimentare pentru respectarea intereselor acționarilor minoritari ai filialelor și a obiectivelor economice ale filialelor, distincte de cele ale societății holding. În acest sens, este utilă preluarea sistemului consacrat de dreptul german, constând în:

- redactarea unui raport al administratorilor societății controlate prealabil adunării generale extraordinare de aprobare a acordului de control; efectuarea unui audit independent asupra condițiilor cuprinse în acordul de control;

- precizarea faptului că societatea controlată își păstrează propriile sale organe de administrare, cu posibilitatea primirii de instrucțiuni, în limita stabilită prin acord;

- în cazul absenței unui acord de control, dar a existenței unui control de facto (urmare aderării la carta grupului sau urmare dobândirii unei participații de control), prevederea unor obligații de transparență a filialei față de celelalte societăți din grup (raport cu privire la tranzacțiile intra-grup ori tranzacțiile încheiate sau măsurile adoptate în interesul holdingului/a altor societăți din grup; realizarea unui audit al tranzacțiilor intra-grup de către auditorul holdingului).

6. Sub aspectul *mecanismului de relocare a activelor* între societățile grupului, semnalăm că operațiunea descrisă de art. 16 și art. 17 din proiect constituie, de fapt, o fuziune specială, astfel cum este aceasta reglementată, în plan comunitar, de art. 24 - 27 din *Directiva 2011/35/UE privind fuziunea societăților comerciale*. Aceste dispoziții impun un minimum de garanții pentru protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, de la care statele membre nu pot deroga prin legislația lor internă.

În consecință, chiar dacă derogarea de la dreptul comun în materia fuziunii (dispozițiile art. 241-251¹) se poate realiza, în contextul raporturilor speciale între societatea holding și filialele sale, totuși noua reglementare internă nu poate contraveni normei comunitare în materie.

Considerăm, totodată, că excluderea acționarului minoritar, indiferent de poziția sa față de operațiunea de fuziune, și în absența unei cereri de retragere din societate, în condițiile art. 134 din *Legea nr. 31/1990*, încalcă interesele legitime ale acestuia derivând din dreptul de proprietate asupra acțiunilor societății-filială.

Așadar, sugerăm fie renunțarea la **Capitolul IV** din proiect, fie revizuirea acestuia în sensul aducerii sale în acord dispozițiile *Directivei 2011/35/UE*.

7. Propunem eliminarea **art. 20** din proiect, pentru următoarele considerente:

Conceptul de consolidare fiscală, așa cum este prezentat în proiect, reprezintă în fapt, o compensare a pierderilor cu profiturile obținute de societățile care fac parte din același grup. Astfel, impactul pe termen scurt asupra bugetului de stat din impozit pe profit este semnificativ, având în vedere faptul că, în prezent, societățile care fac parte din grup și au rezultat financiar pozitiv plătesc impozit pe profit, iar cele care înregistrează pierdere fiscală urmează să recupereze această pierdere din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani consecutivi, conform art. 26 din Codul fiscal.

Modalitatea de calcul a impozitului pe profit la nivelul grupului, prezentată în proiect, este diferită de modalitatea de calcul a impozitului pe profit la nivelul contribuabilului prevăzută în Codul fiscal, care se bazează pe profitul impozabil realizat din activitatea desfășurată de fiecare contribuabil, luând în calcul toate veniturile și cheltuielile obținute de acesta, ajustate fiscal cu veniturile neimpozabile și cheltuielile nedeductibile. În consecință, la nivelul grupului, impozitul pe profit nu se poate aplica asupra rezultatului financiar consolidat al holdingului, obținut prin simpla însumare algebrică a rezultatelor financiare individuale ale filialelor, fără a se face ajustări fiscale având în vedere anumite venituri și cheltuieli realizate intra-grup.

Proiectul nu conține reglementări în ceea ce privește perioada obligatorie de rămânere a societăților în grup, ceea ce ar determina încurajarea intrării în grup a societăților cu rezultat financiar negativ în vederea compensării pierderii și ulterior ieșirea acestora.

De asemenea, subliniem faptul că marea majoritate a țărilor membre ale Uniunii Europene nu permit consolidarea transfrontalieră, iar țările care permit impun anumite condiții, cum ar fi condiția de rămânere în grup pentru societățile care au intrat în consolidare, pentru o perioadă de minimum 10 ani (ex: Danemarca).

8. Propunem eliminarea **art. 21** din proiect, deoarece:

Proiectul de lege privind holdingurile se referă, între altele, la definirea noțiunii de „*grup fiscal de societăți*”, precum și la *reglementarea funcționării unui astfel de grup din perspectiva TVA*.

În acest context, din punct de vedere al legislației în domeniul TVA, propunem eliminarea prevederilor fiscale din proiectul de lege privind holdingurile, având în vedere că aspectele referitoare la fiscalitate sunt reglementate prin Codul fiscal, astfel încât proiectul de lege privind holdingurile să stabilească numai cadrul organizatoric privind înființarea și funcționarea unor astfel de entități.

Astfel, din perspectiva TVA, Codul fiscal reglementează deja această noțiune, sub denumirea de grup fiscal unic, după cum urmează: *“În condițiile și în limitele prevăzute în norme, este considerat drept grup fiscal unic un grup de persoane impozabile stabilite în România care, independente fiind din punct de vedere juridic, sunt în relații strânse una cu alta din punct de vedere organizatoric, financiar și economic.”*

Procedura și condițiile referitoare la înființarea și funcționarea grupului fiscal sunt reglementate prin *Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal*. Potrivit normelor metodologice, se consideră în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic și organizatoric persoanele impozabile al căror *capital este deținut direct sau indirect în proporție de mai mult de 50% de către aceeași acționari*.

Prin urmare, comparând definiția *grupului fiscal de societăți* din proiect cu cea reglementată prin *Codul fiscal*, se poate constata că sfera de aplicare a grupului fiscal instituit prin legislația în domeniul TVA este mult mai largă față de cea propusă prin inițiativa legislativă, având în vedere că potrivit legislației TVA grupul fiscal se poate constitui din persoane impozabile administrate de același organ fiscal al căror capital este deținut direct sau indirect în proporție de mai mult de 50% de către aceeași acționari.

Principalul efect al grupului fiscal reglementat de legislația în domeniul TVA îl constituie consolidarea deconturilor de TVA ale membrilor grupului de către reprezentantul grupului. Totodată, potrivit legislației fiscale în vigoare, reprezentantul grupului preia la data constituirii soldurile TVA de plată neachitată /TVA de rambursat nesolicitat ale membrilor grupului.

Având în vedere că aceste aspecte sunt vizate și de **art. 21 alin. (2) și (5)** din Legea privind holdingurile, considerăm relevante prevederile *art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative, în vederea evitării paralelismelor legislative. Potrivit prevederilor aceluiași articol, pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

De asemenea, menționăm *art. 1 alin. (3)* din *Codul fiscal*, potrivit căruia, în materie fiscală, dispozițiile Codului fiscal prevalează asupra oricăror prevederi din alte acte normative, în caz de conflict între acestea aplicându-se dispozițiile Codului fiscal.

În ceea ce privește **art. 21 alin. (4)** din proiect, potrivit căruia *TVA se plătește atunci când o societate membră a grupului de societăți achiziționează un bun, respectiv un serviciu, de la o persoană juridică, alta*

decât o societate membră a grupului, considerăm că astfel de prevederi contravin principiilor de bază ale TVA potrivit cărora taxa se plătește pentru livrările/prestările efectuate, și nu pentru achizițiile de bunuri/servicii realizate, achizițiile nefiind cuprinse în sfera de aplicare a TVA. Prin urmare, în forma propusă, astfel de prevederi sunt neaplicabile.

Față de cele de mai sus, subliniem faptul că funcționarea grupului fiscal din punct de vedere al TVA, precum și sfera de aplicare a acesteia, au fost reglementate în legislația națională astfel încât să poată fi administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF). În acest sens, au fost avute în vedere și liniile directoare ale Comisiei Europene, potrivit cărora la stabilirea regimului național al grupului fiscal, statele membre trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a preveni evaziunea și fraudă fiscală, precum și practicile abuzive.

Prin urmare, prevederi de natura celor stipulate în cadrul propunerii legislative potrivit cărora *tranzacțiile realizate, în condițiile legii, între membrii aceluiași grup de societăți nu atrag aplicarea TVA (art. 21 alin (1))*, considerăm că nu pot fi implementate în legislația națională, întrucât nu pot fi administrate corespunzător. În susținerea acestei opinii, facem precizarea că pentru a fi posibilă aplicarea unor astfel de prevederi, grupul fiscal ar trebui să aibă *un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA*.

O astfel de abordare ar genera o serie de modificări colaterale, atât din punct de vedere administrativ, cât și din perspectivă legislativă.

În acest sens, din punct de vedere administrativ, avem în vedere că organizarea ANAF permite administrarea unui astfel de grup numai în cazul în care toți membrii săi sunt arondați aceluiași organ fiscal. Evidențele fiscale, inclusiv cele referitoare la înregistrarea contribuabilului, sunt organizate în baze de date, care sunt distribuite astfel încât fiecare organ fiscal să poate folosi în activitatea sa numai evidența fiscală corespunzătoare contribuabililor care sunt în administrarea sa. Prin urmare, implementarea unor astfel de prevederi, care ar implica atribuirea unui singur cod de TVA tuturor membrilor grupului, ar necesita modificări substanțiale la nivelul administrării contribuabililor de către ANAF și structurile sale teritoriale.

De asemenea, din punct de vedere legislativ, considerăm relevant faptul că, potrivit *Codului de procedură fiscală*, pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, competența revine aceluși organ fiscal, județean, local sau al municipiului București, stabilit prin ordin al președintelui ANAF, în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului. Prin urmare, implementarea unor astfel de măsuri legislative ar necesita și modificarea Codului de procedură fiscală, precum și a altor norme procedurale.

Din experiența altor state membre care au implementat prevederi potrivit cărora tranzacțiile între membrii grupului sunt în afara sferei TVA, a rezultat că gestionarea unui astfel de grup este deosebit de dificilă, putând da naștere la practici abuzive care vor conduce la avantaje sau prejudicii nejustificate.

Totodată, trebuie avut în vedere faptul că, deși nu s-a putut cuantifica impactul bugetar al implementării unor prevederi potrivit cărora tranzacțiile între membrii grupului să fie în afara sferei TVA, este evident că neaplicarea TVA pentru tranzacțiile între membrii grupului ar conduce la diminuarea veniturilor bugetare.

Concluzionând, în ceea ce privește legislația în domeniul TVA, susținem *eliminarea prevederilor fiscale din cadrul proiectului de lege*, având în vedere că grupul fiscal este deja reglementat prin Codul fiscal, astfel încât proiectul de lege privind holdingurile să stabilească numai cadrul organizatoric privind înființarea și funcționarea unor astfel de entități.

9. Propunem eliminarea **art. 22** din proiect, din următoarele considerente:

Regimul accizelor este reglementat în legea specială, respectiv la Titlul VII din *Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*.

Prevederile propuse prin proiectul de lege sunt în contradicție atât cu reglementările actuale din Codul fiscal, cât și cu cele comunitare în domeniul accizelor.

În plus, în susținerea punctului nostru de vedere menționăm și prevederile art. 16 din *Legea nr. 24/2000*, potrivit cărora este interzisă instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative.

10. Cu privire la Cap. VI „*Dispoziții cu privire la raporturile de muncă*”, menționăm că, atât clauza de neconcurență, cât și clauza de confidențialitate reprezintă clauze specifice ale contractului individual de muncă, care pot fi cuprinse în acesta, dacă au fost negociate între părți.

În conformitate cu prevederile art. 21 alin. 2 din *Legea nr. 53/2003 – Codul muncii*, clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în cuprinsul contractului individual de muncă sunt prevăzute în mod concret activitățile ce sunt interzise salariatului la data încetării contractului, quantumul indemnizației de neconcurență lunare, perioada pentru care își produce efectele clauza de neconcurență, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității, precum și aria geografică unde salariatul poate fi în reală competiție cu angajatorul.

Prin clauza de confidențialitate părțile convin ca, pe toată durata contractului individual de muncă și după încetarea acestuia, să nu transmită date sau informații de care au luat cunoștință în timpul executării contractului, în condițiile stabilite în regulamentele interne, în contractele colective de muncă sau în contractele individuale de muncă, astfel cum prevăd dispozițiile art. 26 alin. 1 și 2 din Codul Muncii, iar nerespectarea acestei clauze de către oricare dintre părți atrage obligarea celui în culpă la plata de daune-interese.

Prin urmare, atât clauza de neconcurență, cât și clauza de confidențialitate își produc efectele numai dacă părțile au convenit expres asupra existenței acestor clauze și le-au prevăzut în conținutul contractului individual de muncă. Deci, ambele clauze sunt valabile numai dacă, *cu acordul părților*, au fost inserate expres în contract.

Față de cele de mai sus, propunem reformularea **art. 24** și **25** în sensul celor menționate anterior sau eliminarea acestora, urmând a se aplica regula generală în materie, respectiv dispozițiile Codului Muncii.

11. Din perspectiva normelor de tehnică legislativă, semnalăm că data adoptării actului secundar pentru punerea în aplicare a legii holdingurilor trebuie să fie ulterioară intrării în vigoare a legii (deci nu se raportează la data publicării legii în Monitorul Oficial, ci la data intrării în vigoare a acesteia). În acest sens, se impune revizuirea **art. 31** din proiect.

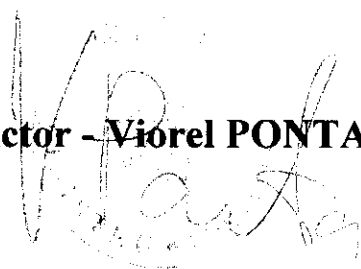
B. Propunerea legislativă intitulată „Legea holdingului” (Plx. 271/2010)

Apreciem că dezbateră conexată a celor două propuneri legislative și valorificarea elementelor pozitive ale fiecăreia dintre ele, modificate potrivit celor propuse în prezentul punct de vedere ar putea conduce la îmbunătățirea soluțiilor legislative. În cursul dezbaterii va fi necesară alinierea dispozițiilor legale propuse în raport cu legislația europeană aplicabilă, în sensul arătat mai sus.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul susține adoptarea unei Legi a holdingului, prin conexarea celor două inițiative legislative cu conținut asemănător.**

Cu stimă,

Victor -Viorel PONTA

Domnului deputat **Valeriu Ștefan ZGONEA**
Președintele Camerei Deputaților